

ماجرای هوادار طبل زن برزیل در دوره های مختلف جام جهانی

صدای سامبا

از جام جهانی ۱۹۸۶ مکزیک تا امروز، نسل های مختلفی در فوتبال برزیل آمده و رفته است؛ اما در این میان یک نفر هوادار ثابت این تیم روی سکوها بوده است. صحبت از والاس لیتنه ۶۰ ساله است که از آن زمان یعنی ۱۹۸۶ تمام ۱۰ دوره جام جهانی به عنوان هوادار برزیل در ورزشگاه های مختلف بوده و با طبل مخصوص خودش این تیم را تشویق کرده است. او می گوید وقتی سوردانو (طبل مخصوص برزیلی ها) را در ورزشگاه ها می زند، تماشاگران خیلی زود دور او جمع می شوند و حس و حال عجیبی شکل می گیرد.

البته حمل این طبل ۷ کیلویی مصائب و مشکلاتی هم برای لیتنه داشته است. او که یک متخصص نرم افزار است و در آمریکا کار و زندگی می کند، در این باره می گوید: بارها اتفاق افتاده که دست، شانه و گردنم دچار دردهای شدید شده و مجبور بودم بعد از مسابقات، ماساژ و تمرین های ورزشی انجام دهم. خیلی از مردم از من می پرسند که آیا این موضوع برایت سخت نیست؟ که به آنها می گویم مطمئنا دشوار است اما شادی و خوشحالی هواداران تیم ملی کشورم از هر چیزی برایم ارزشمندتر است.

لیتنه که هواداران برزیل لقب «والس جام جهانی» را برای او انتخاب کرده اند می گوید مردم در ورزشگاه ها دوست دارند با او عکس بگیرند و مصاحبه کنند. البته شهرت او فقط محدود به هواداران برزیل نیست. در این سال ها مردم کشورهای میزبان جام جهانی هم به خوبی او را شناخته و بارها اتفاق افتاده که او را به خانه های شان دعوت کرده اند. او در این باره می گوید: من دوستان فراوانی از سراسر دنیا دارم. همچنین این دوستی باعث شده تا اطلاعات فراوانی در مورد فرهنگ ها و سنت های کشورهای مختلف داشته باشم. با این اوصاف اصلا جای تعجبی ندارد که وقتی از او پرسیده می شود، بهترین میزبان جام جهانی در تمام این سال ها کدام کشور بوده، او خیلی قاطع می گوید: همه شان. لیتنه نیز همچون بسیاری از برزیلی ها به قهرمانی این تیم در این دوره امیدوار است تا سلسائو بعد از ۲۰ سال بتواند ششمین جام را بالای سرش ببرد. وقتی از او سوال می شود که می خواهد تا چه زمانی به طبل زدن در جام های جهانی ادامه دهد، با قاطعیت می گوید: تنها خدا می داند. تا زمانی که بتوانم حرکت کنم، فریاد بزنم و سلامتی داشته باشم، این کار را ادامه خواهم داد.

فره، شادی!

عرصه جهانی بود، برزیلی ها مثل آب خوردن بازی می کنند. آنها دریبل می زنند، پاس می دهند و شادی می کنند انگار نه انگار که چشم یک سیاره به پای آنها آنهاست! دنی آلوز در مصاحبه بعد از بازی گفت: «مردم از من می پرسند چرا من هنوز در ۳۹ سالگی بازی می کنم. چون من عاشق این بازی هستم و آن را دوست دارم!» بعد از برزیل سال ۸۲ همه نگران بودند که دیگر کسی در این تیم تکنیک نابی برای دریبل زدن حریفان نداشته باشد، اما هر نسل نشان می دهد تکنیک و دریبل در دی ان ای و فطرت هر کسی است که در این کشور به دنیا آمده و در خونش جاریست!

برنده شدند یا چهار گل زدند، بلکه به این دلیل که همه با هم شادی کردند. حتی تیتنه هم به آنها ملحق شد. چیزی که مشخص است این که فوتبال برای برزیلی ها فراتر از یک ورزش است، فوتبال برای برزیل یعنی زندگی، کنت ولستنهولم، مفسر فوتبال، در مورد فوتبال برزیلی ها می گوید: «فوتبال برای آنها مانند صحنه نمایشی است که به ترتیب یکی یکی وارد می شوند و بازیکنان نمایش خود را اجرا می کنند.» زمانی که وینیسوس به راحتی توپ را به لوکاس پاکتارساند باوقتی نیمار با تکنیک فوق العاده اش سه نفر را جای گذاشت که البته یکی از آنها داور بود! و وقتی ریچارلیسون با خونسردی پاس سوم تیاگو سیلوا را کامل کرد همه و همه نمایش نابغه های سلسائو در

نیمار با گلزنی در بازی دوشنبه، بعد از رونالدو و پله به سومین بازیکن تاریخ سلسائو تبدیل شد که در سه دوره جام جهانی گلزنی می کند. همچنین ۶ گل آخر این بازیکن برای برزیل همگی از روی نقطه پنالتی به ثمر رسیده است.

03

نخست مقابل کره جنوبی آتش بازی برای دومین بار در تاریخ خود در تند در نیمه نخست چهار گل بزنند. جهانی ۱۹۵۴ مقابل مکزیک بود که و به چنین رکوردی رسیدند.